

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΕΡΧΟΜΟΥ

Β'.

Καὶ τὸ καρᾶβι μου γερὸ καὶ στέρεο θὰ τὸ χτίσω,
Καὶ στέρεο, γιὰ νὰ μάχεται μὲ τοῦ νεροῦ τὸ σᾶλο,
Τὰ ξάρτια θεὰ πλέξω του καὶ τὰ παννιά θὰ βάλω
Καὶ μυθικὲς μεστόχορμες γοργόνες θὰ σκαλίσω.

Στὸ δασωμένο τὸ γυιλό, καινούριος Ὀδυσσεύς,
Θὰ ἰδροκοπήσω δουλευτὴς μὲ τὴν ὀρμὴ τὴν πλάστρα,
Σιμὰ θὰ στέκ' ἢ Καλυψώ, Μούσα χαμογελάστρα
Μὲ τὸ βαθὺ χαμόγελο κάποιος ποῦ θάρρη Ἰδέας.

Καινούρια Μούσα Καλυψὼ κι' ὡς φύγω δὲ θὰ κλάψῃ
Γυμνὴ κι' ὀλόφθη θὰ σταθῇ στ' Ἀλβιωνιζὸ ἀερογιάλι,
Καὶ θὰ μὲ ἰδῇ νὰ χάνουμαι στὰ μάκρη ἀγάλι ἀγάλι,
Στ' Ἀτλαντιζὸ τὰ πρᾶσινα μάκρη — καὶ δὲ θὰ κλάψῃ.

Καὶ γώ, παιδί τῆς ξενιτιάς, σάν τοῦ πελάγου ὁ σᾶλος
Μὲ συνεπάρη κ' ἢ πλατεῖα μ' ἀναταράξῃ δίνη,
Τῆ σκέψη μου σὰ θάλασσα θὰ νοιώσω, καὶ θὰ γίνῃ
Καὶ τὸνεϊρὸ μου ἀψίτερο κι' ὁ πόθος πῶς μεγάλος.

ᾠ, στοὺς πλατιοὺς ὄριζοντες γιορτές, ὃ βράδια, ὃ μέρες
Κι ὅταν μεσόγειος ἄνεμος ξάμνου χιθῆ, ὃ μεθύσι!
Τὸ ναυτικὸ μαντήλι μου θεάντιχαρετήση
Λατίνα κίτρινα παννιά κ' ἰσπανικὲς γαλέρες.

Σάν πρῶτα δὲ θενῆρχουμαι μὲ τὸν καιρὸ στὸ στόμα
Καὶ μὲ τὴ δέηση στὴν καρδιά: μέσα μου θῆναι κάτι
Καὶ σὰ βρυσιά καὶ σὰ θυμὸς ὀρθὸς καὶ πρὸς τὰ πλάτη
Τὰ γαλανὰ ἀγναντεύοντας θάναξήτῳ ἓνα χῶμα.

Κι ὄλους τοὺς ξένους τοὺς ῥυθμοὺς θὰ σβύσω τους ποῦ ἀπάνω
Στὴν ψυχὴ τρέμουν καὶ ὀροοῖν συρτά, βαριά κι' ἀγάλια,
Τῆ Λόρχεν πιά δὲ θὰ ζητῶ στοῦ Ῥήνου τ' ἀερογιάλια
Κι' οὔτε καὶ πιά θὰ μοίρεται τὸ κλάμα τοῦ Τριστάνου.

Γιατί θὰ ἠχήσῃ ὁ γνώριμος ἀχὸς μέσ' στὴν ψυχὴ μου,
Τῆς μάννας μου τὰ γέροστο παλαιὸν τραγοῦδι.
Καὶ πίσω τοῦ παλιοῦ καιροῦ θὰ φέρῃ ὄλο τὸ χουδὶ
Καὶ μιὰ λαχτάρα, τὴν πλατεῖα λαχτάρα ἀπ' τὴ φιλιὴ μου.

ᾠ, πόσο τὸ καρᾶβι μου γερὸ καὶ στέρεο πόσο
Θὰ χτίσω γιὰ νὰ μάχεται καὶ μπόρες καὶ τυφῶνες,
Οἱ μυθικὲς παρᾶξενα θὰ μὲ κοιτοῦν γοργόνες,
Καὶ γώ, παιδί ἀνυπόμονο, τ' ἄσπρα παννιά θάπλωσω.

Λόντρα.

ΛΕΑΝΤΡΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Οἱ Γάλλοι ἔλαβαν φιλονεικία γιὰ τὴ γλῶσσα, καὶ ἐ-
τελείωσε στὴν ἐποχὴ τοῦ Λαλαμβέρτ: τὴν ἔλαβαν οἱ Γερμα-
νοί, καὶ ὁ Ὅπιτε ἔδωσε τὸ παράδειγμα τῆς ἀλήθειας: τὴν
ἔλαβαν οἱ Ἴταλοὶ, καὶ μὲ νέον πεῖσμα, ὅπου μῆτε τὸ πα-
ράδειγμα τοῦ Ἰψηλότετου Ποιητῆ εἶχε φθάσει γιὰ τότε νὰ
τοὺς καταπέσει. Ἠσύχασαν τέλος πάντων, γράφοντας τὴ
γλῶσσα τοῦ λαοῦ τους, τὰ σοφὰ ἔθνη, καὶ ἀντὶ ἐκεῖνες οἱ
ἐλευσινὲς ἀνησυχίες νὰ μᾶς εἶναι παράδειγμα γιὰ νὰ τὶς ἀ-
ποφύγουμε, ἐπέσαμε εἰς χειρότερα σφάλματα.

ΣΟΛΩΜΟΣ

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Συντάχτης: Ν. Α. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΠΗΠΟΚΡΑΤΗ, Ἄρ. 11, ΑΘΗΝΑ

Συντρομὴ χρονιάτικη: Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ γιὰ τὴν
Κρήτη δρ. 10. Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 12 1/2.—Γιὰ
τις ἐπαρχίες δεχόμεστε καὶ τρίμηνες συντρομῆς (3 δρ.
τὴν τρίμηνιά).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἢ
δὲ στέλνει μπροστὰ τὴ συντρομὴ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο, 20.—Τὰ περᾶσινα φύλλα που-
λιῶνται στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμῇ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὄλα τὰ κίόσκια, καὶ στὶς ἐπαρ-
χίες στὰ Πρωτοεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

**ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΜΑΥΡΙΣΜΟΣ.—ΤΟ ΜΑ-
ΝΙΦΕΣΤΟ.—ΟΧΛΑΓΩΓΙΑ ΚΑΙ ΣΑΝΙΔΑΔΕΣ —
ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΡΘΡΟ.**

ΑΠΕΡΓΙΑ καὶ μποῦκοτάς τὸ εἶπαν τὸ παράξενο
καὶ διασπαστικὸ μέσο ποῦ μεταχειριστήκανε τὰ τρία,
ἐνωμένα τούτη τῇ φορᾷ, προσωπικὰ κόμματα γιὰ νὰ
πολεμήσουνε τὸ Βενιζέλο, μὰ ὁ ἀληθινὸς χαραχτηρισμὸς
τοῦ κόλπου αὐτοῦ εἶναι ἡ «αὐτοκτονία». "Ὅποιος τὸ
πρωτοσοφίστηκε ἀπὸ τοὺς τρεῖς τους θὰ καρτεροῦσε
πὼς ὁ λαὸς θὰν τᾶχανε, ἴσως καὶ πὼς θ' ἀγρίενε, ἄμα
θὰ τὴν ἄκουγε τὴν τερρομορεῖα αὐτὴ ἀπόφαση. Μὰ ὁ
λαὸς, τὸ ἐναντίο, ἔσκασε στὰ γέλια ἄμα τὴν ἄκουσε, γιὰ
γιὰ μπουρμπουλήθηρα τὴν πῆρε. Καὶ τὰ ἐνωμένα κόμ-
ματα, —δὲν τὰ λέμε, βλέπετε, «ἐνωμένα βουστάσια» —
βγήκανε γελασμένα.

Ἄκουῖς ἐκεῖ, καλέ, νὰ μᾶς φοβερίσουν πὼς δὲ θὰ
κατεβοῦνε στὶς ἐκλογές! Κακὸ ποῦ τὸ πάθαμε! Κι ἀ-
ληθινὰ, μεγάλο τὸ κακό, ἀφοῦ ἔτσι μᾶς ἀφαιροῦν τὴν
ἡδονὴν ποῦ θὰ αἰστανόμαστε μεθαύριο μαυρίζοντάς τους.

Τὸ καλὸ δμως εἶναι πὼς τὰ ἐνωμένα κόμματα αὐ-
τομαυριστήκανε μόνο γιὰ τὴ μεθαστριανὴ ἐκλογὴ. Σὰ
γίνει ἐκλογὴ γιὰ τὴν ταχτικὴ Βουλὴ, θὰ μᾶς ξανακο-
πιάσουνε κουνιστὰ καὶ λυγιστὰ γιὰ νὰ δοκιμάσουν τὴ
γλύνα τῆς μαυρίλας. "Ἐτσι τραβᾶνε πάντοτε τὰ πρᾶματα
στὸν ψεύτικο ντυνιά. Σήμερα δὲ θέλεις ἐσὺ, αὔριο δὲ
σὲ θέλουμε μεις. Καὶ πάει λέοντας.

ΛΑΛΗ τρομάρα πάλι μὲ τὸ μανιφέστο τῶν «Αἰτωλοκα-
καρνανων πολιτευτῶν». Οὔτε πολὺ οὔτε λίγο ζητούσανε,
παρὰ νὰ κηρύξει τὸν πόλεμο ἡ Αἰτωλοκαρνανία κατὰ τῆς
Ἀθήνας. Τὸ καλὸ εἶναι πὼς ἡ Αἰτωλοκαρνανία τὴν ἔέ-
ρει καλὰ τὴν πολιτικὴ τους: ἀλλιώτικα θῆχαμε καμιά και-
νούρια ἐκστρατεία, ἀλλὰ Θεοδωράκη Γρίβα, καὶ τότε βλα-
στήμα τα.